

Hankó Ildikó
A MAGYAR KIRÁLYSÍROK SORSA
(Magyar ház kiadó. 2008.)

A könyv borítója (Internet)

Időben Géza fejedelemtől Szapolyai Jánosig öleli át a magyar királysírok sorsát Hankó Ildikó, aki tudományos szakíró és író a szó legnemesebb értelmében. Korábban a Magyar Nemzet tudományos rovatát vezette, mostanában a Demokrata hasábjain találkozunk vele leggyakrabban.

Aki ezt a könyvet elolvassa, annak sikerül megismernie a magyar történelem emberi oldalát és sokkal közelebb kerül a vezérfonalhoz, mintha lexikális adatokat búvárolna. A magyar történelem eseménysorozata természetesen magában foglalja a királyaink halálát és sírjainak sorsát is, mégis, szinte lehetetlen megközelíteni azt a valóság szintet, ahová a mű elolvasása után jutunk. Hankó Ildikó a legjobb történeti művek íróitól idéz, egy-egy király halálát és temetését, továbbá sírját illetően, de ezzel együtt a tetemeiket csak a legritkább esetben sikerül megtalálni. Hová lehettek, a nagy királyok és fejedelmek holttesteit.

Kézbe véve a művet azonnal Aba Sámuelre gondoltam és utána néztem Abasár, Tarnaszentmária, Feldebrő térségének leírásában, ahol Aba nemzetség élt és építette már a Honfoglalást megelőző évszázadokban a magyar hit befogadásához alkalmas templomait. Hankó Ildikó Bakay Kornélt idézve közelítette meg Aba Sámuel sírhelyének és csontmaradványainak sorsát. Bakay Kornél 1829-ig tudta feltárni a sári monostor alapjainak emlékéit, amikor egy borospince ásásakor kör templom

alapjaira bukkantak és az ott talált csontokat eldobálták, de az is hihető, ahogy mások vélekednek, hogy Aba Sámuel tetemei a feldebrői templomban keresendők, vélekedtek a szerzők, Hankó Ildikó vagy az idézett Bakay Kornél.

Sorban, alapos és részletes irodalmi adatokkal, illetőleg a saját kutatásaival bizonyítva írta le a szerző a nemzet léte és a nemzeti identitás szempontjából kiemelkedően fontos szakrális kérdést.

Azért érzem jelentős műnek Hankó Ildikó könyvét, mert a tudományos megközelítés módja sehol nem kerüli meg a nemzeti bánatot, és bár soha nem érzélgős, de érezni lehet a kegyelet szentségét. Mindnyájunk helyett egy könyv lapjain siratja el szent királyainkat, mégsem távolodik el a tudományos precizitástól. Ha ilyen könyveket adnánk ki, talán lenne esélyünk felnőni ahhoz a szinthez, ahová 1789-ben Gróf Széchenyi Ferenc és a Literátori Concessió az első akadémiai próbálkozás, a Magyar Tudós Társaság működésének színvonalát elképzelte.

A szerző Mahatma Gandhi egy gondolatával utalt arra a királyi sorsra, amelyet kicsiben, a nemzet élő sejtjeiként mindnyájan megtapasztaltunk már: „Először megtörnek téged, később nevetnek rajtad, később harcolnak ellened, majd győzöl” Adja Isten, hogy így legyen

(szerk).

Szentkatolnai Bálint Gábor

A MAGYAR NYELV DÉL-INDIÁBAN
(Frig Kiadó 2008.)

Elfogódottan írok Szentkatolnai Bálint Gáborról, mert úgy nevezte őseinket, testvéreinket, ahogyan azok hívták magukat, egyszerűen t u r á n i n a k és úgy írt ázsiai kutatásairól, hogy azzal gerincet adott minden előző és utána következő tanulmánynak.

Kőrösi Csoma Sándor falujától 20 km-re Szentkatolnán született két évvel Kőrösi halála után 1844-ben.

Bálint Gábor Erdély különböző gimnáziumaiban tanult s mire leérettségizett már tizenkét nyelven beszélt, bele értve a hébert, törököt és perzsát. 1875-ben egyetemi magántanári diplomát

szerzett mandzsui, mongol és tatár nyelvekből. Kiadta török alak- és mondattanát. Az Akadémia támogatotta mongóliai útját is, ahonnan értékes kalimpuk, mongol, mandzsui gyűjtésekkel tért haza 1874-ben. Élt Damaszkuszban és Bagdadban, Libanonban és Spanyolországban, majd az athéni egyetemen lett az arab nyelv előadója. 1887-ben Bejrútból küldi el az Erdélyi Múzeum folyóiratnak „*A tamil nyelv a turáni nyelvek sanskritja vagy van-e a magyarnak testvére?*” című tanulmányát.

Vesztére, mert ezért a tanulmányáért 1879-ben valósággal száműzik Magyarországról. Közel másfél évtizednek kell eltelnie, és a hazafias érzelmű erdélyi arisztokrácia összefogása kellett ahhoz, hogy hazatérhessen és katedrához jusson. Persze, nem Budapesten, hanem távol onnan, Kolozsváron. 1893-tól a kolozsvári egyetemen török, tatár, japán, mandzsui, majd kabard nyelveket adott elő.

1895-ben Zichy Jenő meghívta expedíciójára a Kaukázusba, ahol a magyarok nyomait keresték. Bálint Gábor felfedezte a kabard nyelvet: gyorsan megtanulta, majd az összegyűjtött anyagot öt év alatt feldolgozta, melynek eredményeként megjelentetett egy kabard-magyar nyelvtant és egy kabard-magyar-latin szótárt.

Idős korában három dologra volt büszke: Szentkatolnai előnévére, a kolozsvári egyetem tiszteletbeli doktori címére, és azokra a tudományos munkáira, amelyeket előtte senki sem végzett el. Írásai, tanulmányai több ezer oldalra terjednek, ezeket folyóiratokban és napilapokban közölte.

Bálint Gábor a tamil nyelvet kutatta Dél-Indiában, azt, amit a nép beszél. Már a 19. század közepén élő angol utazók is észrevették, hogy a tamil nyelv hasonlít a magyarra. Bálint Gábor is úgy találta, hogy a tamil valóban *t u r á n i* nyelv.

A tudományos fórumok, kiadók Európa szerte megdöbbentek ettől a tudományos tényről és sem kiadni, sem méltatni nem merték munkáját. A hivatalos finn-ugor elmélet mellett az igazság agyonhallgatás áldozata lett.

A magyarságkutatók között Dr. Obrusánszky Borbála viselte gondját szellemi hagyatékának, s jó ismerője tanainak György Lajos és e könyv nyelvészeti közreműködője Tharan- Trieb Mariann.

A könyvet Varga Csaba szerkesztette, nagy

tudományos csattanóval. Tamil-magyar szóegyeztető szótárt közöltet, olyat, amilyennel a finnugor tankönyvek kábították a fejünket az egyetemen, csak hogy a finnugor összehasonlítás csikorgott, a tamil-magyar pedig egymáshoz simul.

Már Kőrösi Csoma Sándornak feltűnt, hogy Dél-Indiában rokon nyelvi elemekkel beszélnek. Hajóutat tett tehát és sok szót gyűjtött a Ganges menti népek ajkáról. Ezeket a feljegyzéseket halála után angol barátai kiadták, tehát természetes dolog az angol művelt rétegnek az indiai nyelvek megítélésére vonatkozó tisztánlátása. A könyv tanulmányainak írója is megemlíti, hogy Angliában ma már könyvtárnyi anyaga van a Dél-indiai ugor nyelvészeti anyagnak. Obrusánszky Borbála szerint Caldwell a tamil nyelv kutatója is megállapította, hogy a tamil, mint dravida nyelv nem indoeurópai eredetű, hanem turáni.

”Enn-appan” mondja a tamil, s az ”én apám” mondja a magyar. Számtalan szó teljesen egyezik a magyarral: czika, czikk, czimpa, czin(cog), czingár, czipel, czipó, czir(ógat), czirák (csira), czondra stb, s én mindössze egy oldalt néztem át, s két gyökszót nem írtam ki, mivel némi magyarázatot igényelt volna. A tamilban minden egyezik a ragozó turáni nyelv őselemeivel, így a magánhangzó harmónia, a nyelvtani nemek hiánya, tulajdonragok használata, s általában a ragozás.

Bálint Gábor korában 150 millióan voltak az Indiában élő déli ugorok, s ez nem kis szám. Hálával kell gondolnunk azokra, akik felhívták rájuk a figyelmünket, s külön köszönet illeti a Magyarok Világszövetségét, amiért 2008-ban VII. Világkongresszusán ”A finnugorizmus áldozatainak rehabilitálása” c. konferenciájára ezt a művet megjelentette.

Az értékes fotók Dobos Attila és Mátéffy Eszter felvételei.

	<i>a</i>	<i>m</i>	<i>ma</i>	<i>mā</i>
<i>Asokan Brahmi</i>				
<i>Early Tamil Brahmi</i>				
<i>Later Tamil Brahmi</i>				
<i>Modern Tamil</i>	அ	ம்	ம	மா

அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ
a	ā	i	ī	u	ū
எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ	ஔள
e	ē	ai	o	ō	au
க	ங	ச	ஞ	ட	ண
ka	ṅa	ca	ña	ta	ṅa
த	ந	ப	ம	ய	ர
ta	na	pa	ma	ya	ra
ல	வ	ழ	ள	ற	ன
la	va	ṣa	ḷa	ra	ṅa
ஐ	ஸ	ஷ	ஹ	க்ஷ	ஸ்ரீ
ja	ṣa	śa	ha	kśa	sri